

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, Sint Jan, zondag 23 juni 2024,
Hoogmis 9.00 uur¹**

De vader van Sint Jan de Doper, Zacharias, was sprakeloos, sterker nog: hij kon niet meer spreken.

Wat is er met hem gebeurd? Waarom zweeg hij?

Hij had zijn geloof verloren.

Als priester in de tempel was hem, oude man, die niets meer verwachtte, zeker geen kind, door Gods boodschapper, de engel Gabriël, een zoon beloofd.

Wat had hij gezegd, daar terzijde van het altaar?

“Hoe kan ik daar zeker van zijn? Ik ben een oude man en mijn vrouw is al op jaren.”

Wij moderne mensen, levend met een door de wetenschap gevormd gezond verstand, kunnen ons goed in Zacharias verplaatsen. “Hoe kan ik daar zeker van zijn?”

Wij willen zekerheden, wij willen controleren. Voor álles stellen wij een protocol op, zelfs voor onze processie, mocht het te heet worden of te hard gaan regenen. Wat overigens heel verstandig en lofwaardig is.

Ooit woonde ik een congres bij over protocollen in de gezondheidszorg. Heel leerzaam en interessant. Maar in de zaal kon je na enkele uren ook een zekere vermoeidheid en neerslachtigheid voelen. Uiteindelijk nam een al wat oudere dame het woord, een hoogleraar in de ethiek. Wat kón die vrouw spreken, gedecideerd, ontspannen. Zij veegde met enkele zinnen de weloverwogen, dichtgetimmerde teksten van tafel en stelde de vraag: ‘waar is het vertrouwen gebleven, het geloof in de prudente zorg van de dokter, de verpleegkundige, de ziekenverzorger, aan wie wij ons vroeger

---

¹ Lucas 1, 57-66.80

toevertrouwen? Wat *willen* wij met al die voorgeprogrammeerde zekerheden?’

“Hoe kan ik daar zeker van zijn?” vraagt Zacharias heel eerlijk.

Wat is het antwoord van Gabriël, de aartsengel?

“U zult zwijgen en niet kunnen spreken tot de dag waarop dit (de geboorte van Johannes) gebeurt, omdat u mijn woorden niet hebt geloofd; maar die zullen op hun tijd in vervulling gaan.”²

Hoe kunnen wij er zeker van zijn dat ons gebed om vrede zin heeft, iets uitmaakt in onze door oorlog geteisterde wereld?

Wanneer wij met Zacharias zouden zwijgen is alle hoop verloren.

In ons evangelie maken wij het moment mee waarop Zacharias weer kan spreken. Gelukkig maar, want hoe moet het verder met een priester die niet kan spreken. Hij kan weer op verhaal komen, hij kan weer spreken wanneer hij de naam van zijn zoontje heeft opgeschreven, tegen alle druk van de familie in, die deze nieuwe naam niet wilde: ‘Johannes zal hij heten.’

Johannes, dat betekent: God is genadig.

Wij leven van genade. Wij kunnen plannen, voorschrijven en protocolliseren wat wij maar willen, uiteindelijk is alles genade, het leven zelf van onze kinderen, de wonder van de geboorte, de groei van dit unieke wezen.

Mogen wij, moderne mensen met gezond verstand, mét Johannes, van wie wij vandaag de geboorte vieren, groeien in geloof en vertrouwen en moge - op zijn voorspraak - de Geest ons meer en meer beheersen.

Amen.

pastoor Nico van der Peet

---

² Lucas 1, 18-20